

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Novissima Polyanthea, In Libros XX. Dispertita

Dominicus

Francofurti, 1613

Tempus

[urn:nbn:de:hbz:466:1-97211](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-97211)

Quid. 4. Trist.

Sape etiam lachrymae sunt me scribente profusa,
Humidaque est fluminae litera salta meo:
Corque verus ista membra meum tunc quae non vult
Inque sinum mea labitur imber aqua.
Dum vice mutata quis finem suumq; recor dor,
Et suleris quo me casus & unda, subit, & c.

Opera Dei sunt extra tempus,
Anthologia sacra Iacobi Billii.

Artifice in summo sine tempore temporis ordo est,
In Deo rerum non variat series.
Aeterno auctori simul adsunt omnia semper,
Cum quo in factorum est ordine quidquid erit.
Epiaphium Diogenis Philofohi,
Ἰν ἄρκτοις ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Κύβητος οὐρανὸν ἀνοίγει, ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Μόδιος ἐστὶ βίωσις ἀνθρώπων, ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Ὀμοῖος ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Extra quidem absumit tempus, sed tempore nunquam
Interit ut a tua est gloria, Diogenes.
Quandoquidem ad vitam miseris mortalibus usam
Monstrata est facula te duce, & ampla via,
Laert. lib. 6. de vitis philofohorum.

Eis uenas ad hanc,
Ἐξ ὧν μὲν ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Γεῖναί μιν δὲ εὐνοίας, ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Volateranus.

Sex hora tantum vobis tribuuntur agendis,
Vineque post illas, littera Zetha monet.
Phylides

Temporibus semper cautus seruire memento,
Nec restare velis adneris flamme ventis.
Philippides in Philippo.

O nonde iactas et disceptas, Xerxes,
Tempus te sanabit qui communis est medicus.
Menander Comicus.

Πάρος ἡμεῖς τὸν ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Xerxes ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Medicus omnium necessarium malorum
Tempus est, quod tibi quoque nunc medebitur.
Dipillus.

Ἄλλος δὲ πᾶσι, ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Tempus omni medicinae medetur.
Philetas in Cerere.

Ἄλλ' ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Ἐλλοχίη, ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Καὶ γὰρ ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Καὶ ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

Quum tempus aderit, quod a loue, ut dolores concipias,
Destinatum est, & solum luctus remedia continet.
Nam qui miserabili steris satur fueris,
Ille miser as curas expectat.

Periander,
Μηδίσκος ἡμεῖς.
Ne credas tempori.

Menander,
Ἦδὸς δὲ, ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Mors autem in deo est hominibus tempus ad
Ἄζει δὲ πρὸς φῶς τὴν ἀλὴν ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

Dicit autem ad lucem ueritate tempus,
Μακρὸς γὰρ ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Longum enim amur calumniae multas habet
Ἦαυτε ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς

Omnia de regens tempus ad lucem fert,
Ζυμῶδες οὖτος ἐστὶ βίωσις ἡμεῖς ἡμεῖς ἡμεῖς
Nullus tempore melior constitutus.

PHILOSOPHICAE ET HISTORICAE SENTENTIAE

Ita fac ergo, mi Lucili, vindica te tibi, & tempus quod adhuc aut
auferebaris, aut surripiebatur, aut excidebat, & collige & serua. Per-
suade tibi hoc sic esse, ut scribo, quaedam tempora sunt, piumur nobis,
quaedam subducuntur, quaedam effluunt: turpissima tamen est ia-
ctura, que per negligentiam fit, & si uolueris attendere, maxima pars
vitae elabitur male agentibus, tota vita aliud agentibus. Quem mihi
dabis, qui aliquid pretium tempori ponat? qui diem aestimet, qui
intelligat se quotidie mori? In hoc enim fallimur, quod mortem non
prospicimus, magna pars eius iam praeterit, quicquid aetatis retro est
mors tenet. Fac ergo mi Lucili, quod facere te scribis, omnes horas
complettere, sic fiet, ut minus ex cralino pendeas, si hodierno ma-
num inieceris. Dum differitur, vita transcurrit. Omnia, mi Lucili, a-
liena sunt, tempus tantum nostrum est: in huius rei uanis fuga-
cis ac lubricae possessionem natura nos mittit: ex qua expellitur
quicunque uult, & tanta stultitia mortalium est, ut quae minima &

Boeth.
Tempus radiis grauius
Tempus filio insinuat:
Tempus large negantibus
Tempus semis creditis
Tempus Cereris fide,
Tempus pergit ad arbores,
Tempus purpureum nemum
Tempus uelut peras
Tempus aquilonibus
Tempus campis inhorruit,
Tempus quae uida manu
Tempus strigere palmites
Tempus si libeat frui:
Tempus patris sua
Tempus inuenera contulit.
Tercit. Heaut. 7.
Tempus ad eam ueni, quod rerum omnium est
Primum.
Sen. Med. act. 1.
Tempus se uerba, parce iam demens minis,
Tempus minue: tempore aperi decet.
Vergil. Eclog. 9.
Tempus fert aras, animus quoque, saepe ego longos
Cantanda puerum memini me condere Soles.
Idem de Maccenatis obitu.
Tempora diu sentat rufos, & tempora cultus:
Hic homines, pecudes, haec moderantur aues,
Quid. 15. Met.
Tempus edax rerum, tuque inuidiosa ueritas
Omnia destruit, uisitatque, demitibus aens
Paulatim lentam consumit omnia morte.
Idem 2. Art.
Tempus scintille tempore curae,
Tempus absens, & nouus intrat amor.
Idem 4. Pont. 8.
Tempus consumit ferrum, lapidesque, ueritasque
Nullaque rei manes tempore rebur habet.
Idem 4. Trist. 6.
Tempus rariola patiens sit rarus araris,
Præbet & incurio colla premeunda iugo.
Tempus parer equae lentis animosus habentis
Et placido duras accipit ore lupos.
Tempus Panorum compeccit arae leonum,
Nec feritas animo, quae fuit ante, manet.
Quaque sui rufus obtemperat Inda magister
Bellua, seruitium tempore uicta subit.
Tempus ueritatis rumeat, facit, non uacemus,
Vixque merum capiant, grana quod intus habet.
Tempus & in cana se uenit perducit aristas,
Et ne sint tristi panis sapore, facit.
Hic dentem tenet, & rery am renouant aratri,
Hic rigidos silices, hoc adamant a teris.
Hic etiam sauis paulatim mihi iras,
Hic minuit luctus, in astraque corda leuat.
Cuncta proest igitur raris pede lapsa uetustas.
Præterquam curas attendere meas.
Corn. Gallus.
Cuncta trahit secum, uertit que solubile tempus,
Nec patitur certa currere quemque illa.
Mart. 2.
Quid non longa dies? quid non consumitur anni?
Tibull. 4.
Longa dies homini docuit parere leones:
Longa dies molli iuxta predebat aqua.
Annus in apricis maturat collibus umas,
Annus agit certa lucida signa vice.
Claud. 1. Eutrop.
Quid non longa ualebis
Permutare dies?
Olympius Nemesianus Ecl. 5.
Omnia tempus alit, tempus raris, uisus in ardo est.
Quid. 2. Art.
Eximit ipse dies omnes de corpore meudas,
Quodque fuit uisum, desinit esse moris.
Quid. 3. Trist. 9.
Nec quoque florimus: sed fuit ille calucur.
Flammaque de stipula nostra, breuisque fuit.
Horat. Carm. 7.
Vamora aliæ speres, moner annus, & alimur
Quæ raris hora diem.
Frigora miscuit Zephyrus, uer proterit, & a,
Interitur a simul.
Pomper aut omnis frigus effuderit, & mox
Et rima recurrit inier.

tilissima sunt, certe reparabilia imputari sibi cum petire patiantur. Nemo se iudicat quicquam debere, qui tempus accepit: cum interim hoc vnum est, quod nec gratius quidem potest reddere, &c. Seneca li. 9. epist.

M. Varro dicere solebat, nullam iacturam esse grauiorem, presertim scienti, quam temporis.

Non tam benignum ac liberale naturae nobis tempus dedit vt aliquid ex illo vacet perdere. Quinti. Decl. 4.

In his na: terrenaeque mentis est memorare annos. Cicero 2. de Diuinar.

Nihil est quod longinquitas temporis efficere non possit.

Tempori cedere, id est, necessitati parere, semper sapientis est habitum Idem ad Marc. Brutum.

Nihil est opere aut manu factum, quod aliquando non conficiat & consumat vetustas. Pro Marcell.

Horae cedunt, dies, menses, anni: nec praeteritum tempus vnquam reuertitur: nec quod sequatur, scribi potest. Idem.

Sed iam sine sensu aetas finescit, nec subito frangitur, sed diuturnitate extinguitur. Idem Pbi. ri.

Qua potest esse in vita incunditas, cum dies ac noctes cogitandum sit, iam iam esse moriendum. i. Tusc.

Tanto breuius omne, quanto felicius tempus. Plinius vnior libro 1.

Nihil horum temporalium stabile neque solidum est: nos tamen cupimus: tanquam aut semper futura, aut semper habituri. Senec. li. 9. epist.

Fluunt omnia, & in assidua dimissione sunt corpora nostra, rapiuntur fluminum more. Quicquid vides, currit cum tempore: homo, fluida est materia & caeua, & omnibus obnoxia casibus. Idem epist. 67.

Nemo se iudicat quicquam debere, qui tempus accepit, quam interim hoc vnum est, quod se gratius quidem potest reddere. Idem epist. 2.

Omnia aliena sunt, tempus tantum nostrum quotidie est, deterior posterior dies. in Proverb.

Tempus omnes res praclaras delet. Dionys. Halic. li. 7.

Ipsa tempora multas res inuouant. Idem. li. 5.

Meliores, prudentiores, constantiores, nos tempus dielque facit. Livius, Decad. 3. l. 2.

Nemo eos lubens perdit, quos habet belli socios: sed iuxta tempus eius princeps eo adigitur, vt multa exequatur praeter animi sui sententiam. Polyb. lib. 17. hist.

Tempus omnium consiliorum optim. Plur. in Pericle.

Affiduitate omnem superat, excinditque potentiam tempus, quod plurimum auxilii fert iis, qui prudentem occasionem captant: idem tempus infestissimum est iis qui importuna festinatione vtuntur. Idem, in Serrorio.

Tempore nihil carius esse potest homini rem magnam affectantibus. Idem.

Tempori seruiunt etiam ii qui alioquin imperare videntur. Idem in Arato.

Temporis iactura damnosissima. Idem in Antonio.

Soleat tempus omoia inuouare, & perpetuas vicissitudines inducere. Nicetas.

Quidam quadrigas fecerunt, quae sub muscae ala possent abscondi, & in Selamo distichon elegiastica litera aureis inscripserunt: Quorum saepe neutrum, mea te latentia, homo prudens & virtutum studiosus laudibus praedicabit. Quid enim haec aliud sunt, quam temporis vana perditio. Helian. Star. hist. l. 3. c. 17.

Ad praecleara & generosa virtutis facinora nostris temporibus praesca longe magis propensa fuerunt. F. Guicciar. d. hist. l. 6.

Honestum & laudabile est seruire temporis, cedereque fortunae ad tempus. Ar. Ferron. li. 7.

Ab euentu tempora rerum causas aperiant. P. Louis. hist. li. 15.

De temporis amissione. Dial. xv.

Francisci Petraracha. DO.

Temporis amissionem dico R. Esset haec eo iustior, quam superior querela, quo leuior est pecuniae iactura quam temporis, quod nec necessaria ad bene viuendum est pecunia & amissa restitui potest. Tempus & necessarius, & prius irreparabile est, nisi quia nolenti pecunia, volenti autem tempus eripitur, quamuis illud fatear, grauiora damna esse, quae culpa patientis exaggerat. Iustam tamen querelae causam nego, vbi qui patitur, volens patitur. D. Nolens ego tempus amitto. R. Quis nolentem cogit, nisi cupiditas occupationum materisolum hoc vnum vitium, ait Comicus, afferit senectus hominibus. Attentiores sumus ad rem omnes quae facti sunt. Senes hic quidem notat. Omnes vero iam senes in hac attentione facti sunt. Omne caritatem, omnem statum, omnem sexum inuasit auaritia. Haec tempus miseris, & respectum vitae breuis hominibus eripit. In hanc vnam rem sollicitum omne consumit, vestri & vestrarum penam immemores voluptatum, quae pestis si nolentes inuadere possent, & nolenti tempus eripi, & iusta eripi, & iusta esset super precio-

simam rei amissione querimonia. D. Non mihi... extorquet, sed necessitas. R. Quoniam quae necessitas est tibi praeripiat, quod vnum ex omnibus tuum est: haec de honores, potentiam, clientelas, imperia, & quae sunt in iure dat atque eripit fortuna, tempus inuito non eripit, sed per se sentim desinit non vrenti, paulatimque contumacitate perpenditis, quam consumptum est, sed sicut culpa. D. Misfitas sola cogit tempus amittere. Quae iterum, quae tam violenta necessitas: nisi forte dominorum negotiorum tua negligis, quasi vero non ad haec te sola cupiditas, & lucris spes impellat. Pone cupiditates proprias, dominorum statibus non parebis. Sed hoc virus immedicabile venenat penetrans viscera, & sum hebetat. Et non solum tembertatem vitam, sed ipsam non lenientiam eripit. Quae nec tuis, nec alienis cupiditatibus, sed curis honestiorum publici tempus impenditur. Non haec temporis amissio est, est impensa, rem caram rei omnium carissimam, quae in largitus, & viri boni, & cuius egregii functus officio est non ignoret homines, quicquid praeter auaritia fluctum vulgo tempus perditum vocare, cum id demum maxime sit perditum, quod illi studio tribuitur. Equid scimus, quod populariter perditum tempus vocet, quod si crederem, non rabilis morbi cura, non iam tempus, sed ceipsum male perterer. Nam si tempus (quod maluerim) Deo tuo non perdes, sed restituis, quod sine vera non genitur pietate ingentem timabilem lucrum scio. Pro paruo enim temporis impenditatem quaeris. Quis vnquam mercator permutat ne nauis eius sit? D. Prolixius alia mihi perendi tempus causa dicitur, tello, quam tu mihi causam dicas. Nam si propter amorem, meretriciam, propter amorem, seu aliam animi passionem, quod dicitur fallere. Omnium eadem est ratio, quam auaritia, nec necces voluntariae. Nulla est violenta, quod & sano patet. Cicero: multis in locis disputatum, & crederem te, quod si nihil horum est in causa, quid aliud est, quam torpor? Sic ad id reuertitur, quod ait Seneca. Turpissima est iactura negligentiam venit. D. Vt mittant tempus, mecha cogit. R. Nondum capio quid rei sit. Nam si te hostis in tua beat, si mors inestet, possunt (sarcor) actus bonos impetiosos sanctosque cogitatus, qui maxime in eo statu ement fulgent. Quibus enim cuius tempus certe non perditur, tibi vsquam minus. Quae profecto & in dolium Regis Phalaridis, introire possunt, & in cruce Theoson quoscumque scendere. Sic quoque, te venteris in te vnum amittit tempus reflectitur. At vos ex more naturam accusantes quae vultus pus fecit, cum hic non esset aeternitas in omnibus volentibus, cum rei omnium solis sitis. Omne enim fere tempus imo proicitis, & quali rem viliem abiecitam; contentum inquam in virtute saltem, aut gloria perceris, non in summa infamia, in expiabilibus; dedecore, quamquam vere quocumque eos vlti vertitur, in quos datum est, perditum dici possunt. ne nasci hominem, ad hoc enim tempus dari constat vt suum colat, amet, cogitet, quicquid hinc excedit, perditur. Vides igitur quantum perdit tempus, quantum perditur.

ΑΡΟΡΗΤΗΕΓΜΑΤΑ.

Thales scitissimus, quidnam in tota rerum natura effectissimum? respondit, Tempus, inueit enim omnia. Laer. li. 1. c. 6. Bias dicere solitus erat, vitae tempus ita metendum, quod & parum victuri simus. Laer. li. 1. c. 6. Democritus pretiosissimum impendium esse dicit tempus. Plur. in vita Antonii hoc dicitur tribus tribus. Anaxagoras, percontanti, an Lampaceni montes aliquando futuri essent? Anaxagoras respondit ferunt. Ita facit, pus defecerit. Bruf. li. 6. c. 26. Leno Cistius aiebat, hominibus nihil magis deesse quam tempus, longe differentis ab iis, qui bonam vitam partem perdit, no, remulencia, nugis & alca, quasi multum temporis impendunt. Laer. li. 7. c. 1. Stob. Theophrastus habebat semper in ore, nullum esse famptiosiore tempore. Solum enim hoc recipere non potest, men vulgo nihil habetur vilius tempore. Laer. li. 5. Simonides interrogatus, quantum temporis vixisset, respondit, quidem, inquit, exiguam, annos autem multos. Stob. ferunt. Plinius maior. Quam recitarem quiddam perperam conciantem amicorum quispiam reuocasset, & vt receter reuocabas? Decem amplius yerfus illa tua interpellata reuocabas? Tanta erat parsimonia temporis. Eruf. li. 8. app. Idem, Nepotem suum ambulatentem videns obuium, teras, inquit, has horas non perdere. Nam qui lectus vultur, aut recitantem audiebat, aut si libuisset aliquid

¶ EMBLEMA.

In quatuor anni tempora. Emblemata C. And. Alciat. Aduenisse hyemem fringilla renuntiat ales: Ad nos tunc nouogarrula hirundo redit. Indicat autumnum sese exspirare cucullus: Autumno est tantum cernere fideculas.

¶ FABVLA.

Arundo & Olea. Disceptabant de fortitudine, robore & constantia olea, seu quercus nihil, enim refert, & arundo. Dum autem olea sine quercus arundini exprobraret mobilitatem, & quod ad quamuis illa exiguum auram tremere, tacuit arundo. Non ita diu post, ingruentibus ventis, & resistente flatibus ipsorum vel olea vel quercus, ab horum illa vi eruta & dissipata fuit, arundo autem submissione sua integritatem conseruauit.

Fabula ostendit, landandos eos magis esse, qui tempore seruire sciunt, & se non opponant ualentioribus, quam eos qui cum praetantioribus se & potentioribus nixentur atque contendunt.

Significatur & hoc, quod Herodotus scripsit; Nummis hanc esse morem, ut ardua conuellat.

Vide Tit. Aeras, Annus.

Tenacitas

DEFINITIO ET ETYMOLOG.

Liberalitatis quoque genera tria sunt: Turpilucrum, Parcitas & Tenacitas.

Turpilucrum, quo quaerere, lucrumque ex re qualibet facere non pudet, plurisque lucrum quam ignominia est. Graece αἰσχροκλήδεια.

Parcitas autem, qua honestas necessariaeque ad res nostras minime sustinemus impendere. Graece: Φειδωλία δ' ἐστὶ, καὶ ἐν ἀδ' ἀπαγορεύεται τὸν χρηματῶν εἰς τὸ δόλον.

Tenacitas qua impendunt quidem, tenuiter uero maligneque, deo plus inuicem inuicem, dum sumptus in tempore non faciunt, Graecis uocatur ἐπιβουλή. Arist. in libello de Virtutibus.

Tenacitas, sordides, illiberalis parsimonia, turpis auaritia; Cuiusmodi: Hebraei Basabb, corralio, turpe lucrum, quod in honestis, quando per fas & nefas, opes corraduntur, a uerbo Basabb, corralis, & metaphor, studuit auaritia pecunias corradendo. Cognationem habet cum Parsabb, vulnerauit: & cum Hasabb, afflixit: quoniam opes non corraduntur sine dolore & afflictione, tum corradentium, tum pauperum quos expulsi.

¶ SENTENTIAE BIBLICAE.

Opes prodigalitate minuuntur, & parsimonia augentur. Salomon in proverbia c. 13.

¶ POETARVM DICTA.

Apollodorus Atheniensis comicus.

Odi fortunam inuicem infortunato corpori: Si quis enim per diuitias suauiter agere potest, Misere amem uiuere: quid aliud quam fortunam Accusat, quod se homini infortunato sociauerit? Ego non opes, quantae sint, aspexerim: sed natus, qui ipse Possidet superior, ut dominus sit possessis.

Euripides in Antiope. Si quis fortunatus est opulentus Nihil egrorum domi instituat, Hunc ego nequamquam beatum nominauerim, Sed potius felicem diuitiarum custodem Inhumana est imperitia, in statu ne miserabili quidem lachrymas.

Fundere? hac uero est malitia, cum opes assatum supperant, Nemine morti alium beneficium demereri, parcitate Siculum improba.

Idem in Danae. Quisquis domi rem gaudet abundare, Et ventrem interea defraudans corpus misere macerat, Is mihi sacrilego melior uox esse uidetur, Neque, paritida aut sanguine iunctis inimico.

Philemon. Si praesentibus non voramus, Abstinentia quarimus, his quidem nostrae culpa, Illis uero per fortunam prisabimur.

Menander. Nunquam praesentem felitem existimamus Hominem, boni qui non crederetur suis. Ne lucrum undis, captes, sed pudor absit, Quo minus per nos in conquis opes, semper sibi istos,

Ter miser ille, qui praeparitate Odium sibi peperit. parit opibus desuperantibus.

Theocritus in idylliis. Καλλίος ὁ πῦρ ἔχει Φιδωλοῦ τὸ φῶς. Ἡ πῖρὸς μὲν τὸν χρεὼν ἐκτρέφει τὸν πῦρ. Dicor, lenticulam sicuti sibi paxer amant. Quam lassisse manus: relectas am falo paxer.

Menander in Pseudolimo. Απορροῖα ἔχει τὸν ὄσκαρος εἶος. Inhumana res est duritas tui.

Apollodorus in Apecece. Ἀλλὰ σὺ δὲ ἐν τῷ κριφάλογο τὰ κρηθρὰ. Εἰς πῦρ, ἢ φιδωλοῦ τὸ φῶς πῦρ ἐστὶ. At qui propemodum caput malorum Neminali, Auaritia etenim in fano inuicem.

¶ SENTENTIAE PHILOSOPHORVM.

Vir, cui magne sunt opes reconditae, quae ad res necessarias ut non oideat, similis est publicum: thesaurum suum esse peruerso, quoniam nonem, ex aquo uterque diues est. Vnum uero proprius est possident, non hic magis quam hic Sardinus.

Εἰ τις κλέψῃ τὸν ἐν αὐτῷ κρηθρὸν, ἔσται ὡς βλοῦ, ἀπ' αὐτοῦ αἰεὶ καὶ τῶν ἐν τῷ κρηθρῷ ἐπιπέσει. Si dominus amplissime fortunae tristem uiuam mihi omnium qui sunt, qui que futuri sunt hominibus. Theopomp.

Οἱ φειδωλοὶ τὸ μὲλλον σίκοι ἔχουσιν, ἔργον μὲν.

Qui parci praeter modum sunt, in fano spei quam perpetuo uicturi.

Parlimonia & clures, bona: sua autem tempore iam. Porro vir bonus discernet. Democ. Phyllo.

Εἰς τῶν, οἱ τὸ πῦρ ἐστὶ μὲν βλοῦ ἢ ζῆλον, ἀλλὰ ἐπιπέσει ὡς ἐπιπέσει τῶν βλοῦ βλοῦ μὲν, ὅτι τὰ κρηθρὰ λεπτομύριοι οὗ χρεὼν εἰς χρεὼν.

Non delect, qui praetentem uitam non uiuam, deo se parant, ceu uitam quandam aliam uicturi ipsos delect. Antiphon.

An qui in uita preparant, quae ad uitam peruenit, quod uiuere dicimus: non ad uerentes, le habentium generatius in fano in esse phirra cum. Menoc.

Εἰς ἀνθρώπους, πᾶσι δὲ ἐκ ἀπὸ τοῦ αἵματος. Vita sine felicitate, longae uita sine diuitiis, cupiditatibus, apud alios ingurgitari: suauitatem ceu bello partis, strenue comellando. Deinde miferant, possid anam cruditate pro mercede impudentes. Plut. Charonensis.

Οἱ τὸ φιδωλοῦ πῦρ ἐστὶ, ἀπὸ τοῦ εἶδος ἐστὶ τὸν ζῆλον ἐκ τῶν.

Homini auri diuitiae, quem admodum Sol pelliciam uiuentium exhilarant. Socrates.

Virum, qui magnas opes reconditas habent, fam, quam ut reponat, conquirentem, quo semper tribus addat, est incompletem, nihil tamen neque utilitatis gratia in fano, haudquaquam diuitum sed custodem, & alienis pecuniis comparandis numero sibi labores ercet, & res nihil ad se pertinetibus Sardinus.

Ut autem & hoc scias ὅτι Crcefe: ego non illos, quibent, & custodiam plurima, felicissimos existimo, qui moenia teneant, felicissimum forent, ut qui omnia custodiant. Sed cum, qui tum plurima iure possident, mis honeste fuerit uis, quod ad pecunias attinet, in statu. Xenoph. Orator.

Auarorum uita similis est funerali conuicio: conuicio habeat, hominem, qui praetentibus hilariter fruatur. crates Philosophus.

Semel nau sumus, bis nati non licet: sed necessarium finiri. Tu uero, qui ne crastinum diem quidem in state habes, tempus differis. Omnium uero uita caduca & hinc est, quod unusquisque nostrum inter cogit. Epicurus Philos.

Illud autem de auaris recte dictum constat, eorum modos esse, nec aliis: quibus tamen comparandis, quae pecuniis nimum inest itudium, dandi autem uicima: non aequae tamen habendam ad rem, id idem omnibus. Sunt enim qui rebus suis parentes iuniorum rei familiari conseruandae inuicem, & quam potest suo impendentibus, ab alienis continant, bonitate uita uicti, ut re sua contenti, nihil turpe, nihil commone, que humanitatem habendi gratia faciunt. Hoc autem conseruamus, eamque animi institutionem maxime.

PC
POLYANTH